Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 228 724 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. DE PONTHIERE**
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 november 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2019 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Betrokkene werd gehoord door de politie van Bierbeek/Boutersem/Holsbeek/Lubbeek op 5.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: T.
voornaam: A.
geboortedatum: 27.09.1975
geboorteplaats: Cabinda
nationaliteit: Angola
In voorkomend geval, alias:
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
Ten laste van betrokkene werd in het verleden een proces-verbaal opgemaakt wegens gebruik van valse stukken. (PV nr LE.21.LC.002403/2016 van de politie van PZ Leuven.) Betrokkene gebruikte een vals identiteitsdocument in zijn verblijfsaanvraag (Angolees paspoort, nr N1081420).
Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2008 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Gezien de leeftijd van betrokkene en eerste sporen in België kunnen we concluderen dat betrokkene een aanzienlijke tijd in het land van herkomst heeft vertoefd. Betrokkene kan zich dan beroepen op kennis van de lokale omgeving in het kader van zijn re-integratie.
Betrokkene verklaart een partner te hebben, namelijk K. F. °03/03/1973, die de Congolese nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. In het administratief dossier is er sprake van een aanvraag tot wettelijke samenwoonst op 15/01/2016, maar hier werd geen gevolg meer aan gegeven. Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart tevens een dochter te hebben Y. L.. Uit het rijksregister van Y. L. blijkt dat betrokkene niet geregistreerd staat als haar vader, maar iemand anders. Betrokkene toont niet aan dat hij de biologische vader is van Y. L..
Bovendien toont betrokkene niet aan dat Y. L. afhankelijk is van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van Y. L. op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om in contact te blijven met zijn partner en haar dochter.
Betrokkene verklaart stress te hebben. Hij toont echter niet aan dat dit hem verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
Er bestaat een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan hem werd betekend op 18.04.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan hem werd betekend op 18.04.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Betrokkene diende drie (3) aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, namelijk op 06/01/2009, 13/12/2009 en op 15/12/2011. Deze aanvragen werden geweigerd. De beslissingen werden betekend aan betrokkene.
Betrokkene diende twee (2) asielaanvragen in, namelijk op 12/03/2008 en op 04/04/2011. De aanvragen werden geweigerd. De beslissing werden betekend aan betrokkene. Bij een verwijdering kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.
Ten laste van betrokkene werd in het verleden een proces-verbaal opgemaakt wegens gebruik van valse stukken. (PV nr LE.21.LC.002403/2016 van de politie van PZ Leuven.) Betrokkene gebruikte een vals identiteitsdocument in zijn verblijfsaanvraag (Angolees paspoort, nr N1(…)).
Op 18.04.2017 werd door de politie van Zaventem aan betrokkene een bevel betekend om binnen zes dagen het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Zaventem aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.
Betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar Angola omwille van problemen en politieke redenen.
We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Betrokkene verklaart stress te hebben. Hij toont echter niet aan dat dit hem verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.
(…).”

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook

zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedureregelement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.
Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.1.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).
Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.1.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het recht op verdediging. Verzoeker licht toe:
“*De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “(…)”*

Terwijl.

Vooreerst, art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voorschrijft dat eenieder recht heeft op een behoorlijk bestuur en dat dit recht behelst, het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem/haar een voor hem/haar nadelige individuele maatregel wordt genomen;
Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene moet horen, alvorens het verblijfsrecht te beëindigen (Hof van Justitie, 11/121/2014, C-249/13, Khaled Boudjlida/Frankrijk; R.v.St. Arrest 230.257 dd. 19-02-2015);

Dat in casu de verzoekende partij werd gehoord niet door de Dienst Vreemdelingenzaken, maar door de Politie van Bierbeek en dan nog zonder dat zijn advocaat aanwezig was en zelfs zonder dat hij de gelegenheid kreeg zijn advocaat te raadplegen;

Dat aldus de rechten van de verdediging op fundamentele wijze werden geschonden, evenals de bepalingen van art. 6 E.V.R.M. en 41 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

En terwijl,

In het geval van valsheid er dient gehandeld te worden overeenkomstig de art. 448 tot en met 464 van het Wetboek van Strafvordering;
Dat valsheid niet wordt vermoed, maar dient aangetoond te worden, qoud non in casu;
Dat het PV van de politie blijkbaar dateert uit 2016, maar dat er sedertdien geen enkel gevolg aan werd gegeven;

Dat de verzoekende partij trouwens niet eens weet wat in dat PV staat en hij absoluut betwist valse stukken te hebben gebruikt en daar in elk geval geen enkele intentie toe had;
En terwijl,

Dat er bij het nemen van een beslissing, die repercussies kan hebben voor een kind, steeds en op de eerste plaats rekening dient gehouden te worden met de belangen van het kind (art 24 van het Handvest en art. 74/13 Vreemdelingenwet);

Dat er absoluut geen rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij sinds geruime tijd de intentie heeft Y.L. te adopteren, terwijl hij in feite alle verplichtingen van een vader op zich heeft genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met het recht op eerbiediging van het familieleven van de verzoekende partij;
Dat de motiveringswet werd geschonden, evenals art. 8 E.V.R.M. en art. 7 van het Handvest;

En terwijl,

Er ten onrechte wordt opgeworpen dat er in casu een risico zou bestaan op onderduiken;
Dat het gezin sinds jaren verblijft te Leuven (…) en de verzoekende partij sinds jaren om de regularisatie van zijn verblijf heeft gevraagd, hetgeen niet doorgaat omdat ongemotiveerd beweerd wordt dat het paspoort dat hij voorlegt, vals zou zijn;

Dat art. 74/14 werd geschonden;"

3.1.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven op grond van artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort noch van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier, met name het administratief rapport "illegaal verblijf" van 5 november 2019, opgemaakt door de politie van Bierbeek/Boutersem/Holsbeek/Lubbeek. Daarin kan worden gelezen dat verzoeker werd aangetroffen en "*geen enkel rechtsgeldig identiteits of nationaliteitsbewijs*" heeft. Verzoeker betwist niet dat hij op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort noch van een geldig visum/verblijfstitel. In zijn verzoekschrift toont verzoeker ook niet aan dat hij heden wel beschikt over een geldig paspoort met geldig visum of geldige verblijfstitel.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers drie verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 6 januari 2009, 13 december 2009 en 15 december 2011 allen werden geweigerd, dat de twee beschermingsverzoeken van 12 maart 2008 en 4 april 2011 eveneens werden geweigerd, dat de aanvraag om wettelijke samenwoonst van 15 januari 2016 werd geweigerd en dat verzoeker meermaals het voorwerp uitmaakte van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste dateert van 18 april 2017. Dit laatste bevel werd bevestigd in 's Raads arrest nr. 192 201 van 29 september 2017 waar de Raad vaststelde dat verzoeker "*niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij niet betwist niet in het bezit te zijn geweest van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie*".
Gelet op wat voorafgaat blijkt nergens uit dat verzoeker heden beschikt over een geldig visum of een verblijfstitel en evenmin over een geldig paspoort.

Bijkomend wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat: *"Ten laste van betrokkene werd in het verleden een proces-verbaal opgemaakt wegens gebruik van valse stukken. (PV nr LE.21.LC.002403/2016 van de politie van PZ Leuven.) Betrokkene gebruikte een vals identiteitsdocument in zijn verblijfsaanvraag (Angolees paspoort, nr N1081420)."*

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 448 tot en met 464 van het Wetboek van Strafvordering, merkt de Raad op dat deze artikelen voorzien in een bijzondere rechtspleging met betrekking tot stukken die in het kader van een rechtsgeding van valsheid worden beticht. Deze procedure is evenwel niet van toepassing op de thans bestreden beslissing, die een administratieve maatregel betreft naar aanleiding van een politionele vaststelling. Evenmin is vereist dat verzoeker formeel in verdenking wordt gesteld of dat er een strafrechtelijk onderzoek wordt gestart. De rechten van verdediging hebben geen betrekking op een administratieve rechtshandeling die werd genomen in toepassing van de verblijfswetgeving. Er is enkel vereist dat de bestreden beslissing op afdoende wijze steun vindt in de gegevens van het administratief dossier.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar een proces-verbaal dat werd opgesteld door de politiezone Leuven. De Raad wijst erop dat de politiediensten geen afschriften mogen overmaken van stukken van een lopend (en geheim) gerechtelijk onderzoek zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij de verwerende partij slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. In tegenstelling tot wat door de Raad werd vastgesteld in zijn arrest nr. 168 286 van 25 mei 2016, stelt de Raad vast dat deze keer zich wel een administratief politieverslag bevindt in het administratief dossier dat dit motief van de bestreden beslissing kan schragen. In dit administratief verslag 'illegaal verblijf" van 3 maart 2016 wordt verwezen naar het proces-verbaal opgesteld door de politiezone Leuven en wordt vermeld dat verzoeker in het bezit is van een vals paspoort. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet is opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.
Verzoekers betoog dat dit proces-verbaal dateert van 2016, dat er sedertdien geen gevolg aan werd gegeven, dat hij niet weet wat er in het proces-verbaal staat en dat hij betwist valse stukken te hebben gebruikt, minstens daartoe niet de intentie te hebben gehad, toont op zich de onjuistheid van het motief dat hij in het verleden een vals Angolees paspoort gebruikte, niet aan. Verder merkt de Raad op dat het verzoeker vrijstond en vrijstaat om het betrokken proces-verbaal op te vragen bij de politiezone Leuven, hetgeen hij blijkbaar sinds 2016 nog steeds niet heeft gedaan, zoals zijn raadsman ter terechtzitting bevestigt. Verzoeker toont niet aan dat de vaststellingen die door de politiediensten werden gemaakt, en die aanleiding gaven tot een proces-verbaal, geen correcte weergave van de realiteit zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen over zijn partner in België, zoals genoteerd in het verslag van verzoekers gehoor op 5 november 2019 dat plaats had voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Het gehoorverslag bevindt zich in het administratief dossier.

Verzoekers verklaringen werden afgewogen in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarbij motiveert de verwerende partij dat in het administratief dossier sprake is van een aanvraag tot wettelijke samenwoonst op 15 januari 2016, dat hieraan geen gevolg meer werd gegeven, dat het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf geeft en dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, te scheppen.
De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling volledig ongemoeid laat, zodat deze gehandhaafd blijft.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen over de dochter van zijn partner, Y.L., en dat deze verklaringen eveneens heeft afgewogen in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt hierbij vast dat uit het rijkregister niet blijkt dat verzoeker werd geregistreerd als de vader van Y.L., maar iemand anders staat aangegeven als de wettelijke vader. De verwerende partij stelt verder vast dat verzoeker niet aantoont dat hij de biologische vader is van Y. L.
Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist maar hij poneert dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij sinds geruime tijd de intentie heeft om Y.L. te adopteren. De Raad merkt op dat uit het gehoorverslag van 5 november 2019 niet blijkt dat verzoeker ooit melding heeft gemaakt van enig voornemen tot adoptie van Y.L. De verklaring dat hij geruime tijd de intentie heeft om Y.L. te adopteren wordt verder niet gestaafd en blijft dan ook een loutere bewering. Tenslotte meent de Raad dat een loutere intentie om te adopteren op zich het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aantoont. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2

november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM aanvaardt het bestaan van een gezinsleven tussen een minderjarig kind en een volwassene, in afwezigheid van elke biologische of adoptieve band, enkel in uitzonderlijke gevallen, met name wanneer sprake is van een daadwerkelijke *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een volwassene, rekening houdend met de lengte van samenwoning, de kwaliteit en aard van de relatie en de zorgdragende rol die de volwassene opneemt ten aanzien van het kind (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat Y. L. afhankelijk is van zijn mantelzorg noch dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van Y. L. op zich kunnen nemen. Verzoeker stelt dat hij in feite alle verplichtingen van een vader op zich heeft genomen, maar laat na dit te staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont dan ook het bestaan van een gezinsleven tussen hem en Y.L. , dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, niet aan. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat de beoordeling van verwerende partij foutief zou zijn.

Daarnaast heeft de verwerende partij er in de bestreden beslissing op gewezen dat een repatriëring van verzoeker naar zijn land van oorsprong niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk van de familiale relaties betreft dat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verwerende partij wijst er terecht op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om in contact te blijven met zijn partner en haar dochter. Verzoeker laat deze afweging, die in het in het licht van de rechtspraak van het EHRM overigens niet onterecht is (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59), ongemoeid.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker in deze stand van zaken geen schending van artikel 8 van het EVRM, artikelen 7 en 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.1.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat *in casu* een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe volgend objectieve criterium uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:
- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De verwerende partij motiveert daarbij in feite als volgt:
"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan hem werd betekend op 18.04.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Betrokkene diende drie (3) aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, namelijk op 06/01/2009, 13/12/2009 en op 15/12/2011. Deze aanvragen werden geweigerd. De beslissingen werden betekend aan betrokkene.
Betrokkene diende twee (2) asielaanvragen in, namelijk op 12/03/2008 en op 04/04/2011. De aanvragen werden geweigerd. De beslissing werden betekend aan betrokkene. (…)
Ten laste van betrokkene werd in het verleden een proces-verbaal opgemaakt wegens gebruik van valse stukken. (PV nr LE.21.LC.002403/2016 van de politie van PZ Leuven.) Betrokkene gebruikte een vals identiteitsdocument in zijn verblijfsaanvraag (Angolees paspoort, nr N1(…)).
Op 18.04.2017 werd door de politie van Zaventem aan betrokkene een bevel betekend om binnen zes dagen het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Zaventem aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek."

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom verzoeker *in casu* geen vrijwillige vertrektermijn wordt verleend. De vaststelling van een risico op onderduiken is gebaseerd op een objectief component, met name een objectief in wetgeving vastgelegd criterium. Verder blijkt dat er een individualisatie is gebeurd rekening houdend met verzoekers concrete omstandigheden. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam waarom de verwerende partij *in concreto* van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag een risico op onderduiken vertoont.

Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recent hem betekend werd op 18 april 2017. Hij diende uiterlijk op 24 april

2017 hieraan gevolg geven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij duidelijk werd geïnformeerd over de betekenis en gevolgen van dit bevel. Het betoog dat verzoeker sinds jaren verblijft op een adres te Leuven doet geen afbreuk aan het feit dat hij het eerdere bevel niet heeft opgevolgd. Bovendien werd in dit eerdere bevel vastgesteld dat verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres had en werd op basis daarvan een risico op onderduiken vastgesteld. Dit motief werd aanvaard door de Raad in zijn arrest nr. 192 901 van 29 september 2017 waarin werd overwogen: *"dat verzoeker bij zijn gehoor door de Federale Politie op 18 april 2017 geen specifieke woonplaats heeft kunnen meedelen*."

Vaststaat is dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel dat hem werd betekend op 18 april 2017. Het is niet kennelijk onredelijk om op basis van dit gedrag van verzoeker te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat hij aan een nieuw bevel gevolg zal geven en daaruit een risico op onderduiken af te leiden. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

Waar verzoeker stelt dat hij sinds jaren om de regularisatie van zijn verblijf vraagt hetgeen niet doorgaat omdat ongemotiveerd wordt beweerd dat het paspoort dat hij voorlegt, vals zou zijn, verwijst de Raad naar wat hierboven werd besproken. Daaruit blijkt dat zijn drie aanvragen om verblijfsregularisatie werden geweigerd en dat de vaststelling dat hij een vals paspoort voorlegt, steun vindt in het administratief verslag van de politie van 3 maart 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt.

Tenslotte blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden gezinsleven, zoals hierboven uitgebreid besproken, alsook met verzoekers situatie in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft beoordeeld.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van zijn geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.
Een schending van artikel 74/14 , § 3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.6. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoeker de schending opwerpt, dient de Raad op te merken dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De bestreden beslissing werd gegeven in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikelen 6 en 8 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van de bestreden beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

In de bestreden beslissing staat vermeld dat verzoeker werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing volgt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen.

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een

andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40).

In casu beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch en algemeen betoog. Hij uit kritiek op het feit dat hij werd gehoord door de politie van Bierbeek en niet door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zijn advocaat niet aanwezig was en dat hij zelfs niet de gelegenheid kreeg om zijn advocaat te raadplegen. Met dit betoog toont verzoeker echter niet *in concreto* aan dat hij niet in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van een verwijderingsbeslissing.
Verder reikt verzoeker geen enkel concreet element aan dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing enigszins had kunnen beïnvloeden. Verzoeker maakt in deze omstandigheden een schending van hoorrecht niet aannemelijk.

Met betrekking tot voormeld artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Hetzelfde geldt voor artikel 48 van het Handvest dat overeenstemt met artikel 6 van het EVRM.

3.1.7. De Raad besluit dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan het niet als een ernstig middel beschouwd worden.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.2. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

Bijgevolg wordt niet voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan. Een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de vordering dringt zich in deze omstandigheden evenmin op.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. S. LANSSENS,	toegevoegd griffier

De griffier,	De voorzitter,
S. LANSSENS	M. MAES